

Rune Jensen, Norsk diktat og stil, Kila skole kl. 6 A

Diktat og stil
Rune Jensen 6 A

SKRIVEBOK

N.S. 904° L. 2 - 18 linjer m/marg - 16 blad Nr. 574 M

POLLY

Da Kjell ble ti år, fikk han en fugl. Den het Polly og bodde i et bur. Buret sto på kjøleskapet. Polly fikk ofte komme ut av buret. Da fløy den omkring i kjøkkenet. Men den satte seg ned også. Den likte å sitte på kaffekjelen eller på benken. Der fant den ofte kjeks-smuler. En dag glemte Kjell å lukke vinduet. Da fløy Polly ut. Kjell kikket etter den og plystret på den. Men Polly var borte. Det gikk flere dager, og Kjell fikk kjøpe en ny fugl. Men plutselig en dag satt Polly i kjøkkenvinduet. Nå hadde Kjell to fugler å kjole med.

SLUTT.

SPØKELSESMYSTERIET.

© copyright Rune Jensen.

I følge paragraf 111 i testamentet er det ikke tillatt å kopiere eller mangfoldiggjøre denne fortellingen eller dele av den uten tillatelse fra copyright-innehaveren.

Rune, faren, moren og søsteren hans har arvet et gammelt hus og nå skal de kjøre dit for å pusse det opp for å ha det som sommerhus. Rune har fått lov å ha med kameraten sin som heter Svenn. Her forteller Rune videre fra SPØKELSESMYSTERIET.

-Ja, ja, nå er vi fremme, sa pappa.

-Jeg synes det ser litt forfallent ut, jeg, sa jeg og Svenn var enig.

-Vel, det får vi vite når vi har sett huset inni, sa mamma.

-Jeg håper det ikke er spøkelser der, for ellers får ikke dukken min sove, sa Karianne, søsteren min. Så lo vi men det skulle vi ikke gjort. (Men vi fikk erf-are senere) Så gikk vi inn. Det var en litt hul klang i huset av fottrinnene våre og det virket litt spøkelsesaktig.

-Come on, Svenn, sa jeg. -Vi stikker opp i andre etasje og ser på rommene der vi skal ligge å sove. Det vi så da vi kom inn i det første rommet, var et sørgelig syn. Vinduet var knust og gardinene var bare filler. Tapeten var revet sund og det så ut som rommet var rasert. Vel, det hadde jo ikke bodd noen

i huset på femti år så det var jo ikke så veldig rart. Vi gikk og så i de andre rommene og det så likeens ut der. Vi bestemte at jeg og Svenn skulle prøve å rydde og gjøre i stand to av rommene så vi kunne ligge der å sove. Mamma, pappa og Karianne skulle rydde nede. Vi brukte hele kvelden på å gjøre i stand rommene og det var to slitne krabater som gikk ned for å spise kvelds. Jeg og Svenn lå på et eget rom og det syntes jeg var fint, for da kunne vi snakke sammen uten at de andre ble forstyrret. Men denne kvelden la vi oss alle sammen tidlig og vi sovnet nesten med en gang. Jeg våknet av at klokka slo tolv slag. Vi hadde nemlig et gammelt bestefarur i

stua og det var i god stand. Litt etter hørtes det ut som om det var kjettingrasling i stua. Jeg vekket Svenn og sa:
- Hei, Svenn, hører du det samme som meg?
- Jeg vet ikke men det høres ut som om det rasler i kjettinger et eller annet sted.
- Ja, sikkert i stua. Skal vi gå ned å se etter hva det er for noe?
- Det er litt skummelt, men la gå. Vi går. Vi lukket opp romdøra. Den knirket litt, men ikke nok til at de andre kunne våkne. Da vi kom ut i gangen så vi en hvit skikkelse som for ned trappa og ut gjennom hoveddøra samtidig som vi hørte kjettingrasling i stua. Vi løp bort til cyttedøra og lukket den opp, men vi så ingenting til skikkelsen. Nå kom pappa

ned. Han hadde hørt bråket og lurte på hva som foregikk. Vi forklarte hva vi hadde sett og hørt og da lo han av oss og sa at vi hadde både sett og hørt syner. Vi gikk og la oss igjen tross iherdige forsøk på å få pappa til å tro at det var sant. Neste dag ble vi ferdig med andre etasje for alle jobbet der. Den dagen var vi ikke så slitne som dagen før så vi lå og snakket en stund men til slutt sovnet vi - midt i vitser om elefanten og musa.

Også denne natten hørte vi kjettingrasling ved midnatt men da vi skulle gå ned møtte vi skikkelsen midt i trappa. Da ble jeg virkelig redd. Vi ropte om og begynte å løpe opp igjen. Jeg så meg tilbake men da var den

forsvunnet. Vi gikk ned igjen og så at «spøkelset» var i stua. Vi listet oss inn på det. Så hoppet vi på det. Men da begynte det å le - og det var mamma som kom frem under lakenet hun hadde hatt på seg. Pappa hadde kommet ned på grunn av at vi ropte om hjelp og så begynte også han å le. Så sa vi til mamma at nå fikk hun forklare seg, altså!

-Vel, sa hun. - Jeg vet jo at dere leser se mye spøkelseshistorier så jeg tenkte jeg skulle få dere fra det ved å skremme dere litt. Vi følte oss ganske flau men så sa Svenn: - Hvordan kunne vi høre kjettingrasling nede i stua når du var oppe i gangen og i trappa?

-Jeg bandt en kjettingstump fast i halen på katten vår. sa hun. -Men nå synes jeg vi skal slutte med dette spøkelsesstullet og går og legger oss. Vi har mye å gjøre i morgen, sa pappa. Neste dag ble vi ferdige med hele huset og nå så det riktig fint ut både inni og utenpå. Da vi skulle kjøre hjem igjen ble jeg og Svenn enige om at vi ikke skulle fortelle dette til noen. Karianne som hadde sovnet mens vi avslørte spøkelset skjønte ikke hva vi snakket om så vi ble nødt til å fortelle det til henne. Og neste dag da vi skulle på skolen fikk vi i oppgave å skrive stil og da jeg ikke fant noe å skrive om skrev jeg likegodt denne fortellingen.

SLUTT.

Du forteller godt og skriver riktig. Jeg har bare godt å si.

Ski og sky.

En kveld kunne vi se farfar ute på jorden.
Han holdt på å skifte noen planker i skigarden.
Det gikk lang tid, for han ville gjøre
det skikkelig. Da han var ferdig, så han
utover sjøen. Et skip seig innover mot
byen. Det skinte i alle lysene. For lenge
siden hadde han sjøl vært skipper på
en slik båt.

SLUTT

Ingrid, kom inn og skift, ropte mor.
Du må se skikkelig ut når du skal
besøke tante. Snart sto Ingrid på kjøkken-
et med skilpadda si under armen. Da
er så skitten på hendene, sa mor.
Jeg skal vaske dem, så de skinner, sa
Ingrid og løp ut på badet.

SLUTT

Da onkel kom ut av teltet, så han en
skygge mot urskogen. Han skyndte seg
etter børsa. Da han var ung, var han
en god skytter. Han skjøt noen busker
til side og skaut, men bomma. Når
han fikk tid, skulle han begynne å
skyte litt oftere.

SLUTT.

Sett tegn.

En dag møtte Esop en vandringsmann som spurte: "Hvor langt er det til byen, og når kan jeg være framme?" "Gå", svarte Esop. "Ja, men jeg spør når jeg kan være framme", sa mannen. "Bare gå", sa Esop. Mannen ble ergerlig og gikk. "Hallo!" ropte Esop etter han. "Du kan være i byen om to timer!" "Hvorfør kunne du ikke si det straks?" spurte mannen. "Jeg måtte først se hvor fort du gikk", sa Esop.

15. Skriv denne fortellingen, og sett riktig tegn (komma, punktum, spørretegn, utropstegn, anførselstegn og kolon):

En dag møtte Esop en vandringsmann som spurte:

"Hvor langt er det til byen, og når kan jeg være framme?"

"Gå", svarte Esop.

"Ja, men jeg spør når jeg kan være framme", sa mannen.

"Bare gå", sa Esop.

Mannen ble ergerlig og gikk.

"Hallo!" ropte Esop etter han, "du kan være i byen om to timer."

"Hvorfør kunne du ikke si det straks?" spurte mannen.

"Jeg måtte først se hvor fort du gikk", sa Esop.